

mijmering

kaarsje

‘Als jullie hier in huis iets zien wat je graag wilt hebben, neem het dan alsjeblief mee’, zei mijn moeder afgelopen week tegen ons. Het enthousiasme was zo groot dat ze er maar gauw aan toevoegde dat we niets mee mochten nemen wat ze zelf nog nodig had. Ik heb al lang geleden het twaalfdelige, met blauwe bloemen handbeschilderde servies van oma, mijn moeders moeder, gereserveerd. Mijn zus had er ook een oogje op, het zal ook eens niet, dus strijk ik als de tijd dáár is denk ik maar over mijn hart en geef haar de helft van al dat moois.

Behalve het servies heb ik nog een wens, en dat is het Mariabeeld dat sinds jaar en dag op de kast in de woonkamer staat. Het is een wit, slank beeld van zo’n dertig centimeter hoog. Maria’s kleedje valt bevallig naar beneden, op haar hoofd draagt ze een eenvoudig kroontje, een gezellig dik Jezuske kijkt vanaf haar arm parmantig de wereld in. Het beeld is niet onaardig, maar het gaat me niet om hoe het oogt, maar om waar het voor staat. Mijn moeder legt namelijk al haar onzekerheden, haar verdriet en haar dankbaarheid, maar vooral haar bezorgdheid om anderen aan Maria voor. Zit een van ons in de problemen, dreigt er ziekte, onheil of examen nood, geen zorg, mijn moeder brandt een kaarsje bij Maria. Aan de grootverpakkingen die er doorheengaan zou je haast denken dat mijn familie zich nogal eens in de nesten werkt maar dat is toch niet het geval. Het is de ultieme manier voor mijn moeder om uit handen te geven waar ze zelf wel iets aan wil maar niets aan kán doen. En het leuke is: zelfs de ongelovigen in de familie, en die hebben bij ons de overhand, vragen oma om een kaarsje.

Hoe lief en ontroerend is dit gebaar. Maria is altijd thuis, heeft altijd tijd en een luisterend oor. En of dat nou waar is of niet, wat is er wáárachtiger dan een hart dat zorg draagt voor een ander?

Marjolijn Sengers, 23 september 2018